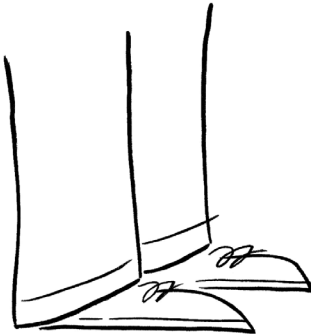

Embernevelésről, szabadságról és (emberi) jogokról

corvinakiado.hu

Hathetes voltam, de már eldöntöttem, hogy ezt az embert (meg még két másikat is) fogadom örökbe. Bevált. Okoskodik, mindent jobban tud, magyaráz, néha próbál parancsolgatni, én meg próbálok szót fogadni. Járom vele az erdőt, mezőt, várost, bemutatjuk egymást a barátainknak. Még kutyákat is az ő révén ismertem meg, pl. Lottit és Kiflit is. Ha szerinte rossz vagyok, szeretetmegvonással büntet, de aztán együtt almázunk. Megvédek a medvétől, az arany sakáltól és a vaddisznóktól. Ha patkányt fogok, megdicsér, ha kismadarat, akkor, noha ennek semmi értelme, megszid.

Hogyan beszélek a saját emberrel? Tapasztalatom szerint, persze biztosan nem mindegyik, de az ember alapvetően elég értelmes, tanítható, meghálálja, ha foglalkozunk vele. Én például minden reggel, amint felébredt, beszélek hozzá. Megfigyeltem, hogy megértőképességei korlátozottak, de az érzelmek kifejezését jól érti, miközben felfogóképessége sajnos nem tárgyadekvát. Hiába mondom neki pl., hogy „reggeli”, „séta”, csak visszakérdez, lehet, meg is játssza magát.

A testbeszéd megértésében sokkal erősebb. Például nagyon szeretem a sajtot és az almát, és ragaszkodom a közös sétákhoz is. (Persze azt hiszi, hogy ő visz engem sétálni, de erről majd még mesélek.)

Ha eljött a sétaidő, és kint tartózkodom a kertben, akkor kinyitom a házunk ajtaját, a gázóráról leveszem a pórázt, majd kiülök a lépcső elé, és számban a pórázzal, nyugodt szomorúsággal nézek (nem ugrálok rá, mert azt utálja, mint a grízes tésztát). Amikor meglát így, majd kiugrik a bőréből, a nagy eszemet dicséri, és már kapja is magára a kabátját.

Ha pedig meglátom az almát, két eset lehetséges: ha elérem, elveszem, elfogyasztom. Ha nem, vagy épp *jókutyázom*, vigyázásben csak nézem. Ha észreveszi, elvágja vagy leharapja a neki járó részt, és ketten esszük meg.

Ha kockasajtot akarok enni, akkor csak ülök, és nézem meredten a spájzajtót. Ha nyitva hagyták, akkor pedig a tekintetemet szinte belefúrom a hűtőszekrény ajtajába. Ezt rendszerint megérti, és kiveszi nekem a kockasajtot. Tényleg okos.

A haverok között gyakran felvetődik a Hogyan neveljük az embereinket? kérdés. Én például kifejlesztettem egyfajta nézést, amelyre rádobok kis farokcsóválást, továbbá – ez opcionális, nem mindenki tudja – torokhangon (ezt imádja!) el is mondom,

mit tegyen. Rendszerint félretolja a szaros kis laptopját, és engedelmes. Ebben áll a nagy titok?

Öt hónapos születésnapomon kinyírtam egy patkányt. Az őseimet patkányfogásra tartották, de én ezt nem könyvből tudom, hanem az emberem mondta el büszkén. Azt ne kérdezd, hogy kerül Budapestre patkány! De mostantól az egyik hiányzik.

Ezt a játék nyulat – a fülei a számban vannak, és ezért nem látszanak – én szereztem, és ajándéknak hoztam haza. Erre L. azt kérdi, hogy nem szomorú-e a szomszéd kislány? Nem értem a felvetést.

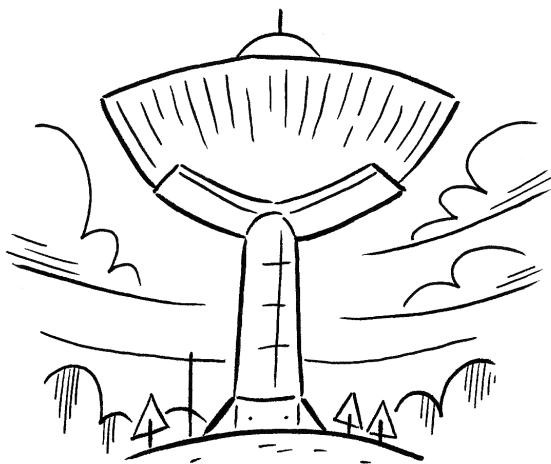
A sapkát csak azért ettem meg, mert L. izzadtan ebben szokott volt futni, és ettől jó szagú. Kár volt úgy dugdosni. Legyen hálás inkább a ragaszkodás jelétől.

Az érdekesebb rágcsálható tárgyakat (távirányító, telefontöltő) el szoktam dugni a pokrócom alá. Szerintük ez okosság. Viszont, kérésre, próbálok leszokni.

Ma a Tétényi-fennsíkon, az Űrrepülőtér mellől, ami amúgy egyben modern víztorony is – majd egyszer megmutatom, milyen –, elszöktem, „elrohantam, mint valami bolond”. Mert kábé egy kilométerről megéreztem a tüzelő lány illatát. A kis szuka gazdája hazavitt, de sajnós elzárt minket egymástól. Felhívta a hozzátartozómat, így visszakaptam a gazdám. Kedvesen annyit mondtam csak neki: – Férfiak vagyunk... Nem volt eléggé megértő, pedig ő is az.

Tegnap voltam életem első koncertjén, amelyet Badacsonyan a Frissterasz nevű helyen a Lázár tesók adtak. Tőlem jegyet sem kértek, viszont adtak friss vizet! De ahhoz, hogy az embereimmel elmehessek a koncertre, először nagyon jónak kellett lennem.

Erről szóbeli szerződést kötöttünk. Most kb. fél órát vigyázzulás-
ben ültem, mert bizonyítanom kellett előbb az elszánt jószágomat.
Ugyanis, mint mondtam, a múlt szombaton állítólag helytelenül
viselkedtem például a mondott kossal szemben. Amit vállaltam,
teljesítettem. A koncert látogatói közül néhányat én már ismer-
tem az intézeti kirándulásról. Én kedveskedtem nekik, ők pedig
nekem. A koncert is annyira tetszett, hogy teljesen csendben
voltam, pedig el sem aludtam. Szerencsére kutyaként én voltam
csak jelen. A házi kutyák gyakran tenyérbemászóak, az emberek
viszont aranyosabbak. Ezentúl gyakrabban járok majd koncertre.

A kert az enyém, amit az ember velem szembeni kötelezettsé-
gét teljesítve nagyjából rendben tart. Az eső után jöttem rá arra,
hogy az aranyos kismadarak a babérmeggy egyik ágára építették
a fészküket. Sajnos a kismadár nem hülye, a fészket nem lehet
elérni. Viszont megeshet, és az jó is lenne, hogy az egyik fióka ki-
esik, és a fiókát megmentő érzelgősségre hajló ember sincs a kö-
zelben. Igaz, ennek valószínűsége eléggé csekély. De hátha mégis!

Olvastam egy cikket a különböző kutyafajták intelligenciájáról.
Az első húszban nem volt terrier. Kiderült, hogy a szerző sze-
rint az intelligencia a szófogadás szinonimája. Milyen ostoba
emberek vannak!

Most az úgynevezett téli gumikkal foglalkozom. Már vasfogaim
vannak, de a felnivel nem tudok mit kezdeni. Azért elővettem.
Aztán azt ne mondják, hogy a házimunkából nem veszem ki
a részem!

